

Pavel Vojtek

NÁVRAT Z DRUHÉHO BŘEHU

Moje cesta od nemoci ke spontánnímu uzdravení

Jak jsem se uzdravil z rakoviny, poznal sám sebe
a začal skutečně žít...

Návrat z druhého břehu

Nakladatelství moje cesta

NÁVRAT Z DRUHÉHO BŘEHU

© Pavel Vojtek

Ilustrace: © Melissa Victoria Vojtek
Literární spolupráce: Michal Čagánek
Grafická úprava: Jiří Procházka
První vydání, 2025
ISBN: 978-80-909416-1-8

Vydalo nakladatelství:
Pavel Vojtek - Nakladatelství Moje cesta
www.nakladatelstvimojecesta.cz

Síla myšlenky je nekonečná.
Jestliže máte vůli se uzdravit,
tak se uzdravíte.
Není možné se neuzdravit.

Pavel Vojtek

NÁVRAT Z DRUHÉHO BŘEHU

Jak jsem se uzdravil z rakoviny,
poznal sám sebe a začal skutečně žít

Moje cesta od nemoci ke spontánnímu uzdravení

Nakladatelství moje cesta

Poznámka autora

Příběh uvedený v této knize je osobním svědectvím autora, které nemusí být přenositelné na jiné či všechny případy. Názvy jednotlivých nemocnic a onkologických center, které autor navštěvoval, byly změněny z důvodu ochrany soukromí a právní ochrany jednotlivých společností. Individuální jména osob byla změněna z důvodu ochrany soukromí. Hlavním posláním knihy je inspirace široké veřejnosti v oblasti lidského zdraví, uzdravení z různých nemocí a rovněž inspirace ke vzájemné součinnosti západní (alopatické) a celostní (naturopatické) medicíny, bez profesních nevraživostí na obou stranách.

Rakovina nás nejde v žádném případě zabít. Jde nám jenom naléhavým způsobem připomenout, že ten život, který žijeme, nás zabíjí.

Pavel Vojtek

Věnování

Tuto knihu s láskou v srdci věnuji své milované manželce Světlaně.

Neuvěřitelné ženě, která tajemně vstoupila do mého života a která byla, je a vždy bude mým andělem strážným na mojí cestě životem.

A také ji věnuji svým skvělým dětem.

Svému synovi Timíkovi, vtělenému andělovi, a vždy moudré a empatické dcerce Melissce.

Jste všichni moji andělé v těle, kteří při mně stáli v dobách nejtěžších. Byli jste to vy, kvůli kterým jsem vše podstoupil a nakonec i vše pochopil. A hlavně díky vám jsem našel to, co jsem tak dlouho hledal.

Jste Světlem v mé znovu nalezené Duši.

A nakonec bych rád věnoval tuto knihu také rodičům.

Svojí milující mámě Ludmile a svému na výkon a dosahování úspěchů zaměřenému tátovi Josefovi. Byli jste nejlepší rodiče, které jsem si jenom mohl na svoji cestu životem přát.

Děkuji vám všem.

Úvod

Kolika z vás nebo z vašich blízkých či známých byla někdy sdělena diagnóza rakovina?

Kolik z vás nebo vašich známých trpělo rakovinou, nebo na ni dokonce zemřelo?

Bez dlouhého uvažování zjistíme, že skoro každý z nás má ve svém okolí někoho, kdo trpěl, trpí, umírá nebo zemřel na rakovinu.

Rakovina. Pro většinu z nás zlá, strach nahánějící a člověka paralyzující nemoc nedávající prostor na jiné myšlenky než na vlastní konečnost. Na smrt.

Nemilosrdná, zákeřná nemoc. Tak rakovinu vnímá většina z nás.

Tato kniha možná mnohým z vás otevře nové obzory. A obohatí vás o nové informace týkající se této démonizované nemoci a možností uzdravení.

Kniha si dává za cíl změnit hluboce zakořeněné paradigma současné doby, které předpokládá, že na rakovinu se musí umřít. Opak je bohudík pravdou. Můj životní příběh je toho živoucím příkladem.

Dlouhá léta jsem byl uvězněný ve svém materialistickém vnímání světa, odtržený od poznání duchovního aspektu této nemoci. Můj život plynul, či spíše překotně se řítil vpřed, v duchu přesvědčení: *„Já všechno zvládnu. Jsem neporazitelný a nezničitelný. Mě se rakovina a podobné nemoci netýkají. Mě to nikdy nemůže potkat.“*

Byl jsem zahleděný sám do sebe a do svojí byznysové kariéry. Ani moje milovaná žena mě z této sebedestruktivní cesty plné stresu, vypětí, alkoholu a zdraví devastujícího jídla nedokázala svést.

To dokázala teprve rakovina.

Na přelomu let 2017 a 2018 mi na základě prognóz tří nezávislých lékařských týmů zbývalo několik posledních týdnů života. Moje mnohočetné nádory v lymfatickém systému už nebyly operabilní. Poslední možností bylo podstoupit složitou operaci a následnou několik měsíců trvající chemoterapii.

Nebo se všeho prostě vzdát a rozloučit se se životem.

Rozhodl jsem se uzdravit. Sám. Jenom s pomocí své ženy a dalších spřízněných duší.

Z hlubin beznaděje vyvstal běžným rozumem nepochopitelný mimotělní zážitek, který nastartoval moji celkovou proměnu podpořenou několikaměsíční tvrdou prací na sobě.

Očista mého nádory prorostlého těla i dlouhodobým vypětím zbídačené duše začala.

Odměnou mi bylo spontánní uzdravení z rakoviny v terminální fázi.

Dnes s odstupem let mohu říct, že **uzdravení je tady pro všechny**.

Musíme jenom chtít.

Mít silnou víru – a hlavně touhu žít.

Důležitá je také pokora před tím, čemu říkáme Život.

Všichni se můžeme uzdravit. Z rakoviny i jakékoliv jiné myslitelné nemoci.

Uzdravit se, a ne se jenom pořád dokola léčit.

Přeji vám od srdce, abyste se alespoň na chvíli dotkli světla poznání, které mnou prostoupilo v druhé polovině listopadu 2017, kdy jsem stál na zadní terase našeho domu a čelil největší temnotě a beznaději, jakou si kdo může jenom představit.

Tehdy ke mně přišlo klíčové sdělení, že s rakovinou je zbytečné bojovat.

A já jsem to sdělení pochopil. A udělal s rakovinou dohodu.

Změnilo to můj život navždy.

A změní i váš, pokud jenom budete chtít.

O tom všem je tato kniha.

Užijte si ji naplno.

Váš Pavel

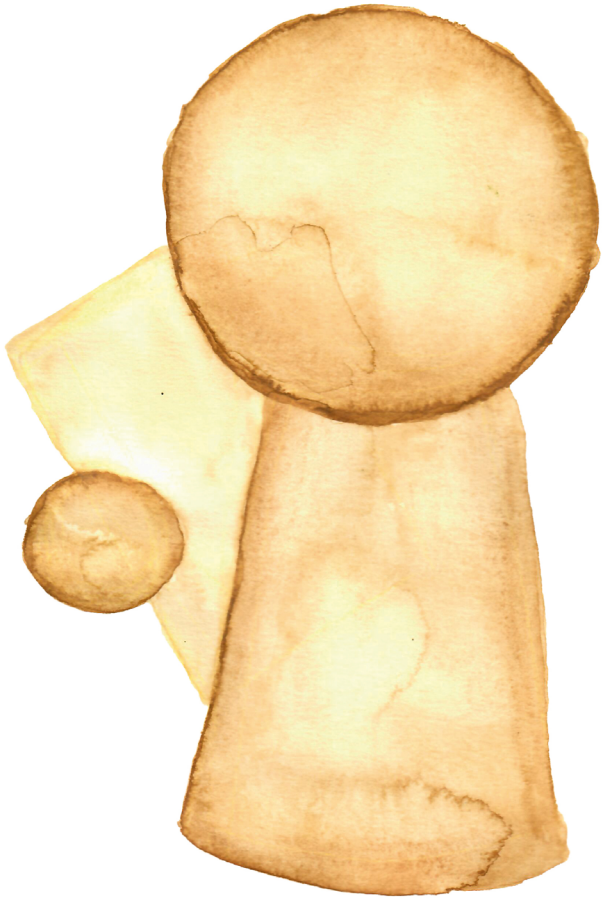
O čem je tato kniha

Tuto knihu jsem v žádném případě nepsal, abych vás nějak poučoval nebo vám tvrdil, že Moje cesta je jediná možná cesta vedoucí k uzdravení z rakoviny.

Tuto knihu jsem napsal pro vás všechny, kterým byla sdělena strašná diagnóza rakovina, abych vám poodhalil možnosti jiných cest k uzdravení, než je klasická alopatická medicína.

Je jí cesta spontánního uzdravení. Spontánní neznamená, že se uzdravení stane samo od sebe. Způsobí je vaše rozhodnutí, že chcete být zdraví, spolu s úpravou vašeho dosavadního životního stylu, způsobu stravy a myšlení. Pak mohou začít fungovat samoozdravné procesy těla, které vás poměrně rychle přenesou ze stavu nemoci do stavu zdraví.

Základní pravidla pro zdravé bytí v těle i duši jsem shrnul do pěti bodů jednoduchého *Protokolu Moje cesta* a popsal v kapitolách *20 kroků ke zdraví* a *Startovací bloky*, které najdete v závěrečné části této knihy.

1. KAPITOLA

Na životní křižovatce

Jsou chvíle, kdy se člověk musí rozhodnout, jestli si ponechá svůj starý život, nebo ho od základu změní.

Mám si ponechat svoji práci, ve které jsem opravdu dobrý a úspěšný, nebo ji mám opustit a vkročit do nejistoty?

Žít nadále svůj kamikaze styl života vyžadující obrovské dávky energie a nesmírné vnitřní vypětí, nebo zvolnit, či se snad na nějakou dobu dokonce úplně zastavit?

Pro mě tento okamžik nastal v listopadu 2017.

Krátce předtím jsem si od lékaře vyslechl zdrcující zprávu, nesmlouvavý ortel, který dokáže člověku obrátit život dokonale naruby: „Pane Vojtek rakovina je bohužel zpět…"

Zpráva, kterou jsem už nikdy v životě neměl a nechtěl slyšet.

Jak to řekl tentýž doktor po odražení prvního ataku rakoviny?

„Pane Vojtek, můžete být naprosto klidný, na rakovinu určitě neumřete."

Můžete být klidný, být klidný…

Patnáct měsíců nato mi ten stejný člověk s kamenným obličejem sdělil, že je rakovina zpět. Zbláznil se on, já, nebo svět? Jediné, co vím jistě, je, že se mi nechce umřít. Chci žít, vidět své děti vyrůstat, radovat se z přítomnosti své ženy, ze společných chvil s přáteli.

Musím žít. Už pro svoji dceru a syna. Žádná nemoc mě nesrazí na kolena. A když mě srazí, tak opět vstanu, jako jsem vstal už tolikrát.

Mezitím mě neúprosná diagnóza stahuje stále víc na dno. Musím na ně klesnout, vím to. Jestli se má můj život od základu změnit, jestli se má narodit nový Pavel Vojtek, tak tím musím projít.

Cítím se neskutečně slabý. Myslí mi víří temné myšlenky. Představuji si nejhorší. Nic mě nebaví, nic mě netěší.

Bloumám po domě jako tělo bez duše. Snažím se usmívat, ale do smíchu mi není.

Vtom ke mně přiběhne pejsek, náš krásný kavalír Meti s nádhernými hnědými nadočnicemi a roztomilými pihami kolem čumáku. Nadšeně se otírá o mé nohy a domáhá se mé pozornosti. Tváří se jakoby nic, ale vsadím se, že moc dobře ví, co se ve mně odehrává. Domácí mazlíčci to prostě nějak vycítí. Pejskové obzvlášť.

Žije si svůj krásný psí život v naprosté přítomnosti, určitě by se ale moc trápil, kdyby jeho páníček najednou zmizel. To se ale nestane. Ještě nevím jak, ale začíná ve mně růst jistota, že to zvládnu. Že se s rakovinou vypořádám.

Obléknu si bundu a spolu s pejskem vyklouznu z domu do pozdního listopadového odpoledne. Procházka na čerstvém vzduchu s mým věrným čtyřnohým parťákem mě dokáže pokaždé uklidnit.

Dnes ale mám hlavu plnou otázek.

Co bude dál?

Skutečně to dám?

Mám věřit doktorům, nebo se vydat jinou cestou?

Co bude s mojí firmou?

A co by bylo s mými dětmi a mojí ženou, kdyby přece jenom, kdyby…

Ne. Tato možnost nikdy nenastane.

Toto ještě není konec.

K čemu by jinak byl můj dosavadní život, všechny zkušenosti, úspěchy i pády, kdyby teď mělo všechno skončit? Bez pořádného závěru, bez pointy, bez pochopení, o čem náš život skutečně je?

První atak rakoviny před patnácti měsíci zasáhl do mého života jako blesk z čistého nebe. Rychlá operace a následná chemoterapie mě jí měly navždy zbavit. Podle všech ukazatelů se to zdařilo. Doktoři byli spokojení, já jsem byl spokojený. Mám to za sebou, budu žít!

Žádný z doktorů se mi neobtěžoval říct, že má-li být změna trvalá, musím také změnit svůj život. Radikálně upravit stravu i svůj sebestředný životní styl plný vypětí.

Zpráva, že je rakovina zpět, pro mě byl ještě větší šok než první diagnóza. Vždyť tolik důvěryhodně působících pánů v bílých pláštích mi s úsměvem řeklo, že je rakovina pryč. Navždy, tak to řekli doslova. Jenže zatím spousty kontrolních CT a PET vyšetření potvrzují, že v mém lymfatickém systému metastázovaly tři nádory.

Jediným řešením je údajně operace a následná rozsáhlá chemoterapie. Operace se spoustou možných vedlejších účinků a chemoterapie, o které doktoři řekli, že výsledek je nejistý.

Nebyl jsem si jistý, že takovým lidem bych se měl svěřit do rukou.

Nepřišel pravý čas vydat se jinou cestou?

II. Nečekaný zážitek

Podzim čaruje s barvami. Ideální čas pro vnitřní usebrání, ztišení mysli a otevření se novým netušeným možnostem, které přicházejí.

Vracím se z procházky domů. Cestou z kopce míjím domy našich sousedů. Náhle si uvědomuji, že je vlastně ani neznám. Spíše jsem jejich poznání nedal šanci, zavalený prací a svým hektickým způsobem života. Snad ještě budu mít příležitost to napravit.

Nejen že neznám své sousedy, uvědomím si děsivou skutečnost, já vlastně pořádně neznám ani sám sebe. Devadesát kilogramů živé váhy, vyholená hlava, brýle, nekonečno otázek a zatím jen minimum odpovědí, to přece nejsem já.

Meti bezstarostně poskakuje u mých nohou. Jak dlouho se mi můj věrný psí společník snaží ukázat, že lze život žít s lehkostí a hravostí? Že je možné žít tady a teď, plně ponořený v tom, co se právě děje?

Přicházím k našemu domu.

Z nějakého důvodu nezamířím ke garáži jako obvykle a namísto toho odemykám přední branku. Protáhnu se úzkou mezerou mezi zdí a košatým keřem a zamířím na zadní terasu, na klidné místo obklopené stromy, kde opuková dlažba přechází plynule v krátce střižený trávník pokrytý spadaným listím.

Co tam budu dělat?

Proč nejdu jako vždycky přímo domů?

Zase ty otázky. Nebylo už jich dost? Co kdybych to na pár chvil zkusil bez nich? Jenom tak se zastavit a být. Na chvíli odložit všechny starosti.

Do obličeje mi svítí měsíc.

Zavřu oči a odpočívám.

Na nic nemyslím, jenom se nechávám ovlažovat jeho tajuplným svitem.

Otevřu oči, pomalu otočím hlavu a přes velké okno se zadívám do jídelny našeho domu. Vidím děti, jak u stolu píší úkoly. O něco dál moje žena připravuje další skvělou večeři. Světlana, skutečné světlo mého života, bez které bych na své onkologické cestě shořel jako papírový čert.

Najednou mě ovládne zoufalství.

Nemůžu ani dýchat, z očí se mi hrnou slzy a kanou na prokřehlé tváře.

Znovu se mě zmocňují temné myšlenky. V hlavě vřou otázky.

To už mám doopravdy umřít?

Co bude s mojí ženou a dětmi?

To přece nemůže být pravda! Možná spím a toto celé je jenom jeden zlý sen…

Vtom se to stane.

Slunce.

Uprostřed temné noci.

Ostré, intenzivní, svým jasným a silným svitem zářící slunce. Svítí na mé slzami skrápěné tváře. Cítím jej v každé části svého rakovinou prolezlého těla.

Je to neuvěřitelný všeobjímající pocit.

Co se to děje? Kde to jsem?

Pak otevřu dokořán již otevřené oči a vidím sám sebe. Své nemocné, unavené tělo stojící pode mnou na terase. Naprosto jasně vnímám vše, co ten nešťastník nahlížející do okna svého domu vidí a cítí.

Jeho strach.

Jeho osamělost a bezmocnost.

Cítím, že se jeho život schyluje ke konci. Současně vím, že to tak nemusí být.

Může být zdravý.

Ne. On zdravý už je, jenom si to neuvědomuje.

Chce se mi na toho muže dole pode mnou zakřičet, ať už se konečně probudí a žije. Ať se nebojí. Ať se netrápí.

Všechno je v pořádku. Vzpomeň si!

Namísto křiku hluboké ticho.

Dál se koupu v nádherné energii slunce zavěšený v nekonečném prostoru. Proudí do mne, či spíše skrze mne, neuvěřitelná léčivá energie. Miliony terabajtů informací.

Najednou vím, co mám dělat. Naprosto přesně vím, že musím nutně změnit jídelníček. Že mám začít cvičit a běhat, abych tělo očistil od těch chemických nánosů, kterými jsem je ve své nevědomosti zaneřádil.

Vedle těla bude nutné očistit také svoji Duši. Kousek po kousku.

Postupně se mi jasně a zřetelně odhaluje, jak to udělat.

Vím, že mám jet za tátou a začít s ním znovu mluvit.

Vím, že si musím odpustit všechna příkoří, která jsem sám sobě i jiným ve své nevědomosti způsobil.

Vím, že je nutné požádat o odpuštění sám sebe i všechny, kterým jsem ublížil.

Také vím, že mám pomáhat lidem.

A slyším něco jako hlas.

Ne, není to řeč, ale nějaká zvláštně vyzářená energie, která mi nade vši pochybnost říká:

Musíš vše, co jsi poznal a naučil se, dávat ven.

Musíš to posílat dál lidem. Oni to potřebují.

Jsi zdravý a budeš zdravý.

Jenom musíš dát vše do pořádku.

A já hovořím, modlím se a potvrzuji jazykem energie, který neznám.

Ano, ano. Pane Bože, jsi to Ty? Ano, budu dělat vše, jak říkáš. Vše jsem pochopil.

Děkuji za vše. Děkuji Ti z celého znovunalezeného srdce.

Miluji Tě, miluji sám sebe i všechny své bližní.

Vyzářil jsem ze sebe energii vibrujících slov. Přitom jsem se dál koupal ve světle lásky, poznání a uvědomění.

Znovu jsem se podíval na muže stojícího na terase a všechno mi došlo.

Musím zpět.

Musím se vrátit do svého nemocí prolezlého těla a všem ukázat, že existuje i jiná cesta k uzdravení, než je nám předkládáno.

Cesta očisty těla a mysli. Cesta vnitřní práce na sobě v těsné spolupráci s těmi, na kterých nám nejvíc záleží.

III. Jsem blázen?

Stojím na zadní terase našeho domu. Jsem zpět. Ve svém těle, v životě, jaký znám. Stejný, a přece jiný.

Dívám se oknem na své děti a ženu. Pomalu procitám ze zážitku, který mě naprosto pohltil a nabídl mi nový, netušený vhled do situace a celého mého života vůbec.

Co to sakra bylo?!

Moje hlava se znovu probudila. Hlava ateisty a materialisty nejhrubšího zrna.

Přece jsem si nepovídal s Bohem!

Byla to halucinace?

Blouzním snad?

Je to sen?

Meti pobíhá po trávníku a očichává spadané listí. Nejvyšší čas vrátit se domů.

Do obličeje mi svítí listopadový měsíc.

Ne, nebyl to sen. To spíš můj dosavadní život byl sen. Někdy hezký, někdy černý, ale přece jen sen řízený touhou po úspěchu, po uznání, hlavně z úst mého táty.

Nyní přišel čas uznat sám sebe. Připustit, že jsem zdravý a budu zdravý. Nádory prolezlé tělo nic neznamená.

A navíc – to tělo nejsem já. To jsem z dnešního prožitku pochopil. Tělo je nástroj, dopravní prostředek pro úžasnou jízdu naším životem. Neházej mu pod nohy klacky v podobě enorm-

ního vypětí a zatěžující stravy a uvidíš, jak krásně tě životem proveze.

Stejně tak nejsem ani ego, nabubřené osobní já, které minimálně posledních deset let psalo scénář mého života.

Všechno jde změnit. Mám tu moc, mám tu sílu. Každý z nás. Stačí se rozhodnout. Přestat uhýbat před životem a skutečně žít.

Připravený?

Otvírám dveře domu a vstupuji dovnitř ke své ženě a dětem.

Jde se na to.

2. KAPITOLA

Životní rozhodnutí

„Ahoj, tati. Jak bylo venku?“ ptají se děti. Nevím, co říct. Mám toho tolik v hlavě. Potřebuji čas. Jinak se z toho zblázním.

Při polykání soust mi zní v hlavě: „Byl to jenom sen? Halucinace? Poslali mi vzkaz andělé, nebo ke mně promluvil sám Bůh? Nebo jsem se dočista zbláznil a mám se nechat zavřít do blázince?“

Dovedete si představit zmatek v mysli ateisty.

Kdyby mi jen před pár měsíci někdo vyprávěl něco podobného, tak ho rovnou pošlu někam. Takový jsem byl, pruďas s pevně daným pohledem na svět. Tvrdý pragmatik, materialista, podnikatel se životním heslem „Být jedničkou v Evropě“ a neoblomnou vírou v sebe. Tedy spíše ve své falešné já. V já, které se údajně nikdy neunaví a kterému mnoho moudrých lidí říká ego. To moje narostlo do obludných rozměrů.

Pro věci mezi nebem a zemí nezbylo v mém životě místo.

A teď toto.

Jsou věci, na které nebudeme nikdy dostatečně připraveni. Na zprávu, že nám odešla blízká osoba, třeba můj milovaný děda, se kterým jsem prožil krásné dětství. Na informaci, že se něco stalo s vaším milovaným dítětem, jako když mi na podzim roku 2022 oznámili, že naši dcerku při přecházení na přechodu srazila tramvaj.

Stejně tak nejste připraveni na to, že vám onkolog, kterému jste bezmezně věřili, když vám říkal, že jste vyléčený, sdělí šokující informaci, že rakovina je zpět.

Jenom těžko se jde také připravit na duchovní zážitky, které sahají daleko za hranice naší omezené mysli.

Namísto pohroužení se do sebe, do vlastního nitra, ve kterém se jasně zrcadlí všechny příčiny našich potíží, se bez ustání upínáme ke světskému vědění reprezentovanému mimo jiné bílými plášti lékařů.

Snad proto nosí lékaři bílé pláště, aby svojí sterilní bělobou vyvážili černé hlubiny bytí, které si člověk bez zkušenosti s takzvaně nevyléčitelnou nemocí neumí vůbec představit.

Ani já jsem si to neuvědomoval, když mi na tuto nemoc odcházeli blízcí kamarádi nebo známí. A právě taková temnota a pocit zmaru mě čekal při dalších setkáních s představiteli medicíny založené na chemických preparátech a léčení odtrženém od moudrosti přírody i samoléčebných schopností našeho těla.

Vraceje se k mému oblíbenému Platónovi a jeho výroku, že nikdo z nás neunikne následkům svých činů ani myšlenek, jsem se blížil k bodu, kdy jsem si měl kalich trpkosti a ponížení, naplněný mým předchozím destruktivním způsobem života, vypít až do úplného dna.

II. Těžké rozhodování

Blíží se termíny schůzek na onkologii. Budu se muset rozhodnout, jak dál. Operace a chemoterapie? Nebo jenom operace?

Ve výsledcích CT nebo PET – těch vyšetření bylo za poslední dobu tolik, že mi vše začíná splývat – se hovoří o třech nádorech v lymfě. Všechny velikosti od 1 do 2,5 cm.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Návrat z druhého břehu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.